

Sygn. akt III CSK 87/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku B. Ł.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta Krakowa, R. L. , A. A.,
E.C., D. W., C. R., M. C., R. F., B. P. i H. S.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 23 października 2014 r., sygn. akt II Ca 1126/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych oraz na rzecz pozostałych uczestników kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawczyni B.Ł. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie wydanego w dniu 23 października 2014 r. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. (w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Skarżąca wskazała, iż w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące zakresu związania Sądu ponownie orzekającego w takiej samej sprawie wcześniej poczynionymi ustaleniami i możliwością odstąpienia od nich w sytuacji, gdy nie zaszły okoliczności, które pozwoliłyby na ich odmienną ocenę i w konsekwencji odstąpienie od nich. Zdaniem wnioskodawczyni skarga jest oczywiście uzasadniona w zakresie podniesionych w skardze zarzutów odnoszących się do naruszenia prawa materialnego, z uwagi na fakt, że spełnione zostały po stronie wnioskodawczyni wszystkie określone w art. 172 k.c. przesłanki prowadzące do zasiedzenia. Sąd zatem dokonał wadliwej wykładni wskazanych przepisów prawa materialnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, jeżeli skarżący jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien zagadnienie to przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące

do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSCN 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/11, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała powołanej we wniosku przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kwestia zakresu związania Sądu ustaleniami Sądu uprzednio orzekającego w sprawie nie jest zagadnieniem nowym i dotąd nierozstrzygniętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 maja 2002 r., IV CKN 1073/00, niepubl.; z dnia 25 listopada 2007 r., III CSK 347/07, niepubl.; z dnia 15 stycznia 2015 r., IV CSK 181/14, niepubl.; z dnia 20 stycznia 2015 r., V CSK 210/14, niepubl.). Poza tym Sąd drugiej instancji wyjaśnił, iż kwestia charakteru posiadania nieruchomości przez H.K. i wnioskodawczynię nie była szczegółowo badana i oceniana w poprzednim postępowaniu zakończonym oddaleniem wniosku.

Jak zostało przyjęte w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, powinien w oddzielnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/11, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W uzasadnieniu wniosku nie przedstawiła przekonującej argumentacji prawnej pozwalającej uznać, że w sprawie rzeczywiście dokonano błędnej wykładni art. 172 k.c. Ponadto zauważyć trzeba, że Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku scharakteryzował problematykę dopuszczalności zasiedzenia przez jednego lub niektórych właścicieli w częściach ułamkowych, fizycznej części nieruchomości będącej przedmiotem własności, wyjaśniając w szczególności przesłankę konieczną takiego zasiedzenia, która związana jest z wyraźnym zaimplementowaniem przez współwłaściciela nieruchomości woli władania *cum animo rem sibi habendi*.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł, jak w sentencji pkt 2, na podstawie § 7 pkt 1, § 6 pkt 7, § 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności prawne radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 490) oraz na podstawie § 8 pkt 1, § 6 pkt 7, § 13 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).